ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Η σημερινή ημέρα είναι αφιερωμένη στους αγώνες της φοιτητικής και εργαζόμενης νεολαίας, στους αγώνες του ελληνικού λαού ενάντια στην επταετή δικτατορία – αγώνες που συνέβαλαν στην ελευθερία και τη δημοκρατία στον τόπο μας. Ημέρα μνήμης και αφύπνισης.

Δεν πρέπει όμως να περάσει σαν άλλη μία ιστορική επέτειος. Γιατί το Πολυτεχνείο αποτελεί μια απόδειξη της φύσης των νέων ανθρώπων όλων των εποχών. Τα παιδιά, φοιτητές και μαθητές του ΄73, ήταν μια ξεχωριστή γενιά; Σίγουρα ήταν νέοι άνθρωποι που μπόρεσαν να βάλουν την ελευθερία της χώρας πάνω από τη δική τους, τη δημοκρατία πάνω από το θάνατο. Δεν ξεκίνησαν όμως τον αγώνα για να πεθάνουν. Ξεκίνησαν, γιατί αγαπούσαν τη ζωή. Μια ζωή ελεύθερη, δημοκρατική.

Μ’ αυτήν την έννοια η γενιά του Πολυτεχνείου ζει μέσα σ’ όλους μας. Είναι το κομμάτι του εαυτού μας που μας σπρώχνει να αντισταθούμε σε κάθε μορφή καταπίεσης, σε κάθε είδους δικτατορία που πνίγει την ελευθερία, τα δικαιώματα μας, την ίδια μας τη ζωή.

Αυτοί οι νέοι – φοιτητές, μαθητές και εργαζόμενοι – με τους αγώνες και τη θυσία τους, μας άνοιξαν το δρόμο για την ελευθερία. Το δρόμο για το όνειρο. Οι νέοι του σήμερα, όλοι όσοι είναι και αισθάνονται νέοι, ζούμε σε μια δημοκρατική χώρα. Κανείς δε μας απαγορεύει να εκφραζόμαστε ελεύθερα, να έχουμε τα δικά μας πιστεύω και να τα υποστηρίζουμε, να κάνουμε όποιες επιλογές θέλουμε. Δεν έχουμε ένα δικτάτορα απέναντι μας για να τον καθαιρέσουμε. Έχουμε, όμως, άλλους εχθρούς να πολεμήσουμε – κι αυτοί είναι δύσκολο να νικηθούν, γιατί δεν είναι φανεροί. Ο Ουμπέρτο Έκο έχει γράψει: «Σήμερα μόνο οι ηλίθιοι κάνουν δικτατορίες με τανκ, τη στιγμή που υπάρχει η τηλεόραση».

Οι δικτάτορες του 2012 φορούν το προσωπείο της παραπληροφόρησης, της ελεγχόμενης ενημέρωσης. Η δικτατορία του 2012 είναι ο κοινωνικός ρατσισμός, η ανεργία των νέων, η καταστροφή του περιβάλλοντος για χάρη του κέρδους, η αποξένωση των ανθρώπων, η βία των πλουσίων εις βάρος των φτωχών λαών. Είναι όλοι όσοι αποφασίζουν για μας χωρίς εμάς.

Το βασικό σύνθημα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου «Ψωμί – Παιδεία - Ελευθερία» είναι ένα αίτημα που ισχύει και σήμερα, 39 χρόνια μετά. Οι νέοι ζητούσαν και ζητούν ψωμί, δηλαδή δουλειά για όλους, φαγητό, ιατρική περίθαλψη, προστασία των δικαιωμάτων τους. Τότε και τώρα ζητούν παιδεία, δηλαδή μόρφωση για όλους, ίσες ευκαιρίες από σχολεία που προωθούν το κριτικό πνεύμα κι όχι την αποστήθιση, δασκάλους που δεν έχουν ξεχάσει τα παιδικά τους όνειρα, κτήρια που να μη θυμίζουν φυλακές. Ζητούσαν και ζητούν ελευθερία, δηλαδή ίσες ευκαιρίες για όλους, αντικειμενική πληροφόρηση, πλήρη ελευθερία έκφρασης του διαφορετικού, εξουσίες με ανθρώπινο πρόσωπο.

Ο δρόμος που βάδισαν οι νέοι και οι νέες του Πολυτεχνείου φωτίζεται ακόμα από τα ιδανικά της Ισότητας, της Ελευθερίας και της Δημοκρατίας. Για να τον περπατήσουμε όμως πρέπει να μάθουμε τα δικαιώματα μας, να μην είμαστε θεατές της ζωής των άλλων, αλλά πρωταγωνιστές της ζωής μας. Πρέπει να βρούμε τη δύναμη να αντισταθούμε στο εύκολο. Να δώσουμε τα χέρια, γιατί ο δρόμος για την ελευθερία και τη δημοκρατία θέλει συναδέλφωση και αγάπη.

Σοφία Ζερβού, φιλόλογος